

Als de storm dreigt....

.... 'k hoor steeds het klotsend water
Spattend op 't mullig zand,
En de wind uit het verre Zuiden
Ruischende langs het strand.

Ja, uit het lied der baren spreekt meer dan
de golfslag zoo schoon,
De stem van den grooten Schepper leeft in
der golven toon!

Warm schijnt de zonne, heerlijk warm! Zij werpt haar gloed tot diep in het hart; zij omvat u met een schuttend, koestrend hulsel van warmte en klaarheid.

De wind komt wat opzetten, en de zee, die schoone, vertoont wat grooter bewegelijkheid. De golven zetten hoge ruggen en schuimen hun koppen. Maar een majestueuze kalmte voert nog den boventoon. Niet meer die liefelijke meerstille is er nu, doch een verheven kalmte, een verheven rust, die heerlijk is om te aanschouwen. En toch ruischt en klotst ze maar voort, immer rusteloos.

Rustig en toch rusteloos.

Schijnbare tegenstrijdigheid, maar toch zoo waar, zoo aan 's menschen ziel gelijk. Rustig en toch rusteloos.

Heerlijk die vrede, die wondere rust. 't Doet zoo weldadig aan. Want ook daar diep in het hart is het zoo rustig, zoo vredig.

Alles is in wondere harmonie; 't is als een heerlijk zuiver, rein lied, melodisch opklinkend. 't Stijgt omhoog, steeds hoger en hoger, tot ge niets meer verneemt dan

AVONDSTEMMING.

Kalm, effen is de zee, gelijkend nu op een spiegelblank meer. Zachtkens, heel teer en zachtkens, breken de kleine lieflijk-ruischende golven tegen het strand. Zij willen het niet deren nu, zij willen het kussen, zij fluisteren het teedere woordjes toe, heel teeder en innig.... en op hun beurt worden zij gekoesterd en gestreeld door de zonnestralen, die dansen en schitteren op die bewegelijke golfjes....

Warm schijnt de zonne, heerlijk warm. Zij omvat u met een koestrend hulsel van warmte en klaarheid.

En daar achter, daar ginds, — daar, waar de zee schijnt te eindigen, daar drijft een scheepje, een pinkje, en 't wenkt, — 't wenkt als een vriendelijke bode; en 't spreekt van liefde en van vree.

Rustig zeilt het daar midden op de groote wateren, en 't vrees geen gevaar.

Hoe warm schijnt de zonne, hoe heerlijk warm! Zij omvat u met een koestrend hulsel van warmte en klaarheid....

een zacht suizelenden wind, die u streelend om de slapen speelt....

Heerlijk die rustige, rusteloze zee!

In haar vrede zoo schoon, zoo majestueus. In haar wisselende tinten zoo wonderlijk mooi. Nu eens donker, dan weer lichtend, nu blauwachtig met witte punten, straks weer grijs met lichtende strepen of groen met donkere schaduwen.

Doch het scheepje nadert de kusten.

Nader, steeds nader.

Zou er storm dreigen?

En ge kijkt en staart en luistert, ... en duizend gedachten houden u vast.

Zwart dreigt de lucht.

De wolken stapelen zich op, tot zij een bergketen vormen, zwart, dreigend, onheilspellend!

Huilend giert de wind langs 't strand en zweept de golven op.

Met donderend geraas komen zij aangerold en slaan met forsche krachten tegen de kust, geen medelijden kennend. Dadelijk worden ze gevolgd door andere nog hoogere golven, die met nog meer geraas beuken en klotsen en bruisen. 't Is of ze wedijveren!

Hol en hoog staat de zee, onheilspellend hol, ze huilt, ze raast, — 't is of ze haar smart moet uitbrullen, 't is of het losbreekt uit haar borst, of ze zucht en klaagt: ach, geef mij rust!

Golven wit schuim spatten omhoog en bedekken het duin.

Nu is de zee als met ijsbergen overdekt, wit is ze tot ver daar, tot ginds daar aan den horizon.

De storm dreigde.

Nu is hij losgebroken.

Huilend giert de wind langs 't strand, en de zee klaagt, klaagt met wilden snik. Geen rust, geen rust! . . . Geen rust nu voor de rusteloze, geen stilte nu, geen kalmte.

Geen sloopje ook daarginds, geen pinkje, dat wenkt en vertelt van liefde en van vree. 't Is thuis reeds, 't is binnen, nog juist vóór den storm.

Gelukkig! Want ach, arm sloopje, wanneer gij nu nog op zee u bevondt, dan was uw lot reeds beslist. Arme visschers, dan was uw graf spoedig gedolven, dan wachtten vergeefs op uw thuiskomst uw vrouw en uw kind en uw bruid!

Maar dankt God, ge zijt thuis, ge zijt veilig thuis! Laat nu de zee maar woeden en dreigen, u kan zij niet meer deren!

Dankt dan God!

Huilend giert de wind langs 't strand, en zweept de golven op

Daar nadert een groote, een hooge witgekopte golf, daar komt zij! Nog houdt zij zich statig rechtop, — zij wil nog niet buigen, wil nog niet breken. Ze nadert het duin, — nu moet ze En met donderend geraas als van

een trotschen wild ruischenden waterval en zich krommend van smart, buigt ze, buigt ze diep. En als wilde zij zich wreken, slaat zij een brok van het duin af en voert het mede terug, — terug in de kokende zee.

Tot op het hooge duin ligt het witte, trillende schuim, — hoog opgestapeld.

Woest is de zee, en hol en hoog, de wilde golven bruisen, de stormwind huilt en raast. Er is geen rust te vinden; geen rust en geen ontkomen.

En ook in de ziel, daar kan het zoo bruisen en beuken en klotsen, daar ook is de zee dan zoo woest en zoo wild. Dan woelt er strijd! Daar ook die golven zoo hoog en zoo trotsch, zij willen niet buigen, niet breken

Nu is er geen rust te vinden, geen rust en geen ontkomen

Tot God Zijn hand opheft en de zee gebiedt te zwijgen, tot Zijn krachtige stem beveelt: Zwig stil nu, het is genoeg!

Dan leggen zich de rusteloze golven, hier en daarginds, — dan leggen zij zich en worden kalm en stil; dan is er rust.

Dan is er rust, ook daar waar straks nog woeste stroomen bruisten, waar hol de zee was, hol en hoog.

Dan is er rust. En zachtkens, heel zachtkens begint er te zingen een liedje, zoo innig, zoo vol onuitsprekelijke teederheid, — tot het wordt een juichen, — een juichen, een jubelen!

Nu is er rust, en vrede, heerlijke vrede, en blijdschap, heerlijke jubelende blijdschap!

En warm zendt de zon weer haar stralen tot diep in het hart en over de vredige zee, die nu ook weer schittert en glanst als louter zilver, en straks, straks, bij zinkende zonne, als zuiver goud

JACOBA.

GOLVEN WIT SCHUIM.